

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. De eadem charitate Christi Domini, quâ nobiscum semper manet
in SS. Sacramento. Quàm gloriosum est Sacramento, multa in nos posse,
si velimus: tam ignominiosum est pauca posse, quod nolimus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

à via iustitiæ seu veritatis; & quanta pœna maneat talem retrogressum ac contemptum Dei. Nonne jam expavescis ad tale impietatis portentum?

III. PUNCTUM.

Melius ergo erat viam iustitia non introisse, quam retroire; Cum melius sit ex duobus malis, evitare majus: majus autem malum sit, retroire quam non introisse viam iustitiæ, quandoquidem in tali retrogressu talis est contemptus Dei, quem vix alibi reperias: & qua proportione crescit hic divinus contemptus in peccatis, eadem proflus in gravitate & malitia crescunt peccata, quia nihil est in deformitate peccati deformius, quam Deum contemnere, cui honor & gloria tot debetur nominibus, ut dissolvendo debito nunquam pares simus.

Hoc primum est, quod per Prophetas conqueritur, & ad quod audiendum cœlum & terram invitat, ut testes sint quàm iuste conqueratur: *Audite cœli & auribus percipe terra: quoniam Dominus locutus est. Filii enutriti, & exaltati, ipsi autem spreverunt me.* Expende singula: Deum sperni! sperni à filiis! à filiis enutritis & exaltatis! Hæc valde augment injuriam! sicut autem hi filii desertores contemnunt Deum, ita & valde contemptibiles redduntur coram Deo & hominibus: coram Deo quidem, qui propterea se illos à se ait evomere; unde hæc præclara sunt Castiani; *Nec immeritò eos Dominus, quos jam in visceribus receperat Charitatis, noxiè tepefactos, cum quadam convulsione pectoris sui evomendos esse pronunciat, qui cum salutarem ei quodammodo*

potuissent præbere substantiam, avelli ab ejus visceribus maluerunt, tanto deteriores esse illis, qui nunquã ori Dominico illati sunt cibi, quàm id, quod nausea compellente projecimus, odibilis detestamur. Quidquid enim frigidum est, etiam ore nostro susceptum vertitur in calorem, & saluifera suavitatem percipitur; quod autem semel vitio perniciosi teporis abjectum est, non dicam labiis admovere, sed etiam eminus intueri sine ingenti horrore non possumus. Rochissimè ergo pronunciat ur esse deterior. Etc.

Coram hominibus verò quàm sint odibiles & horrendi, ex eadem similitudine vomitus, Scriptura satis indicat cum eos comparat in utroque testamento cani vomitum resorbenti, & immundo animali lutum repetenti, quibus quid est fœdus, quid horribilius? *Horribilis profectò res est, inquit sanctus Augustinus, proprium resorbere vomitum, nec in summa quidem fame à quoquam usurpatum.*

Cave itaque tepiditatem, cave negligentiam; paulatim irrepit calus & ruina. *Mons cadens defluit, & saxum transfertur de loco suo.* Vide Job decimo quarto, & tricesimo octavo, ubi quod quæritur, de cuius utero egressa est glacies; & gelu de cœlo quis genuit! aprè sanctus Gregorius tibi aptat, *Quod de utero Dei tanquam glacies egredieris, quando qui jam intus incalueras, ex virtutum dono frigeſcis, & inde exteriorum gloriam torpento appetis, unde ad interna diligenda ardentius flagrare debueras. Exardesce ad fervorem.* Et vide in 2. parte, Die 7. Januarii. In hac 2. parte Feriam 5. Sexagesimæ. In 3. Fer. 3. hebdomadæ 1. In 4. Fer. 3. hebdom. 18. Et verbo *Fervor, Renovatio.*

Prov. 28.

2. Pet. 2.

In Ps. 30.

29. Mor.

23.

FERIA SEXTA.

DE EADEM CHARITATE CHRISTI

Domini, qua nobiscum semper manet in Sanctissimo Sacramento.

Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi. Matth. 28.

VERITAS PRACTICA.

Quàm gloriosum est Sacramento, multa

in nos posse, si velimus: tam ignominiosum est pauca posse, quod nolimus.

Ss 2

Ratio

Ratio est, quia quam gloriosum Christo est divitias bonitatis sua nobis communicare; tam ignominiosum est eas à nobis negligi.

Sed multa in nos posse, si velimus, est divitias bonitatis communicare, & pauca posse quod nolimus, est illas à nobis negligi.

Ergo quam gloriosum est Sacramento seu Christo Domino sic remanenti nobiscum, multa posse in nos si velimus; tam ignominiosum est pauca posse quod nolimus; unde excitanda est in Domino melior voluntas & dispositio ad illas gratias.

I. PUNCTUM.

Quanta sit charitas Christi seipsum relinquents in Sanctissimo Sacramento, & quam verè charitas illa non excidat, cum sic nobiscum maneat omnibus diebus usque ad consummationem sæculi, & per se patet, & aperte demonstrant hæc Tridentini verba; *Salvator noster discensurus ex hoc mundo ad Patrem, Sacramentum hoc instituit, in quo divitias divini sui erga homines amoris velut effudit.*

Verè hic Christus Emmanuel, id est, nobiscum Deus, longè etiam commodius & opportunius, quam cum inter homines olim versaretur; nam in uno duntaxat vivebat loco, in una Palæstina, solis Judæis notus, nondum glorificatus, ac proinde nondum de Spiritu suo tam abundè communicans. At modò per hoc admirabile Sacramentum, ubique locorum est, ubique se totum intus in cor nostrum, in penitiora quæque animi nostri sese infundit; aut potius animum nostrum in se penitus trahit & immutat; *Qui manducat, inquit, meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet & ego in illo. V N V M corpus effici-mur, ait sanctus Chrysostomus, non tantum per charitatem, verum & ipsa re: propterea semetipsum nobis immiscuit, & corpus suum in nos contemperavit, ut unum quid simus tanquam corpus capiti coaptatum; ardentè enim amantissimum hoc est,*

O quam verè dictum, *Cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit eos!* sed quod magis mirum dictu, & suave cogitatu: non modò sic seipsum reliquit in hoc divinisissimo Sacramento, ut nobiscum esset; sed ut bonis beneficeret, & suis ita plenè cumularet gratis, ut potius deessemus illis recipiendis quam ille nobis conferendis. O rem supra communem hominum fidem & morem! quis

crederet homines, qui nulla rerum habendatum cupiditate latiantur, ita tamen parum moveri ad has spirituales & cœlestes divitias, ut penè quantò magis velit Christus nobis eas largiri, tantò minus velimus eas recipere! Et sicut si vellemus, nullum est boni genus, quod non posset & veller nobiscum communicare; sic plane si tam pauca communicet, non aliunde est quam quòd nolimus. Atque hinc fit, quod ad stupiditatem nostram excitandam non parum valere potest cum gratia, si cogitemus, *Quòd quam gloriosum est Sacramento seu Christo, tam multa in nos posse si vellemus, tam certè est ignominiosum, tam pauca posse vel facere, quòd nolimus.*

Ratio jam ex dictis patet; quid enim gloriosius Christo potest accidere, quam cum magis agnoscutur? At quòdnam magis agnoscutur, nisi cum bonus & potens demonstratur? Ubinà verò elarius hæc demonstratio bonitatis & potentiae Christi aperitur, quam in hoc Sacramento, ubi divitias bonitatis sue, id est, ipsam totam, quanta est, bonitatem effundit? *Haurite ex me tanquam ex Pilo, dicebat quondam Vespasianus Ægyptiis: sed quam arcta esset & angusta illa gratia, quis non videt, cum ipsius Nili liberalitas cui se comparat, non se multum effunderet. At verò Christus Dominus Haurite ex me tanquam ex Deo qui fons est bonitatis inexhaustus. Hoc certè Christo tam gloriosum est, ut quantumcunque gloriæ jam in cœlo possideat, magis ac magis ei desideretur & concinatur à cœlitibus incolis; Dignus es Domine deus noster accipere gloriã, & honorè, & virtutè.*

Verum quod est alterum propositionis caput; quam gloriosum est Christo sic se posse & velle nobis communicare, tam certè ignominiosum est, si talis communicatio negligatur nobis. Sicut enim gloria, quæ illi datur in cœlo vel in terra, nihil est aliud quam testimonium excellentiæ, quæ in eo agnoscutur; sic neglectus communicatæ bonitatis & gratiæ non est aliud, quam signum modicæ vel nullius æstimationis quæ habetur de tali gratia; nihil quippe negligitur nisi quod non æstimatur: non æstimare autem aliquid in Christo, tam est indignum & probrosum quam illud est gloriosum & estimabile, quod æstimatur. *Commune verunt gloriã ejus in ignominiam. O humanæ portentum nequitiae? velle sine hoc tibi objici?*

II. PUN-

Sess. 13. s. 2.

Joan. 6.

Hom. 62. ad popul. Antioch.

Joan. 13.

Apo. 4

Oset 4

II. PUNCTUM.

Sed quando dicitur Christum vel Sacramentum multa in nos posse si velimus, & pauca facere quod nolimus, perinde est ac dicere, quas Christus Dominus divitias sua bonitatis nobis communicat, a nobis negligi.

Cum enim ex sua parte Dominus ita sit paratus ad profusionem sui communicandam, ut quod est in Scriptura hoc unum a te petat, *Affer mihi vias*, id est, puritatem animi, id est, voluntatem pronam & bene affectam ad recipiendas & conservandas gratias; profectò si quid non faciat, defectus humana voluntatis est, sicut non nisi deficientibus vasis stetit oleum à Propheta impetratum. *Et non vultis*, inquit, *venire ad me, ut vitam habeatis?* **QVOTIES** volui, & noluisti!

At verò nolle tale bonum, quale est vita spiritualis, vita æterna, vita Christi, vita Dei, nonne est illud negligere, cum præcipue nihil impediatur ab eo recipiendo, non impensa, non labor, non dedecus: immò multa invitent & compellant; rei ipsius dignitas, Christi offerentis bonitas, donorum ampla utilitas, & lexcenta hujusmodi. *Mensa Domini contaminata est*, & quod superponitur contemptibile est, ait Propheta, aut potius ait impius per Prophetam, qui quas offert Sacramentum divitias, nolendo recipere negligit, & negligendo perinde facit, ac qui reputaret vile & contemptibile quod offertur in mensa Domini. Velle sine hoc dicere; velle sine hoc de te diceretur? Et tamen is, qui tam multa in te posset si velles, facitne quæ posset omnia? facitne vel mediam eorum partem? At unde hoc nisi quia non vis, nisi quia negligis? nisi quia divitias bonitatis ejus contemnis?

III. PUNCTUM.

Quam gloriosum est igitur Sacramento, multa in nos posse, si velimus, tam ignominiosum est pauca posse quod nolimus: quia quæ illi gloria est a bonitate, quam demonstrat, vertitur quodammodo in ignominiam, à pravitate nostra quæ talem bonitatem recusat & negligit; quasi non esse tale bonum, quod multum æstimetur & magni fiat à nobis! *Anima nostra jam nauseat super cibo isto levissimo*, dice-

Num. 21.

bant Israëlitz de manna? & hoc dicentes nonne ipsi manna vel potius Deo tantum inferebant injuriæ & ignominia, quantum illi gloriae debebatur, quod, sicut ait Sapiens: *Angelorum esca nutriveret populum suum, & paratum panem de cælo præstaret eis sine labore, omne delectamentum in se habentem, & omnis saporis suavitatem?* Hinc aptè sanctus Johannes Chryllostomus: *Si Christus nos attenderet, & non infinitam suam bonitatem, jam à nobis abstulisset divina Sacramenta: dignos enim nos hac pœna efficitur, & indignos ipsi Sacramentis, dum ea suscipientes minus dignè, & illa & Christum traducimus, & quantum in nobis est, fama & honore privamus.*

Sap. 16.

Hom. 66.

Certè si vellet sua summa & absoluta uti potestate, posset in te quod vellet, quis est enim qui possit ei resistere? sed post oblata primam gratiam, quæ si velis, potes quod à te Christus exigit, jam id à te non aliter exigit & reposcit, quam ut libenter velis quod potes. At verò tam multa sunt, ut ante dixi, quæ te movere debent ad id libenter volendum, ut tamen si flagella, & morbos, mortem, & si quid est asperius tibi inferret, tu libenter acceptare deberes, quia Dominus est, quia bonus, quia justus, quia Deus; & nisi absolutum, quod in te habet, dominium libens agnosceres, tum forte cogeres illud nolens volensque venerari & dicere: *Instum est, subditum esse Deo.* Quando autem nihil nisi delicias offert & divitias, tu qui delicias & divitias maxime permoveris, quid est, quod asperneris & negligas quas tibi offert opes? quid est, quod illi respondere possis, nisi quod alias habes delicias, quæ tibi suaviore videntur, & alias cupis divitias quæ tibi apparent commodiores? At quid est injuriam & ignominiam Christo inferre nisi hoc sit? Quasi ille nesciret, quales essent veræ deliciae & divitiæ, aut quasi non posset aut nollet tibi conferre quas sciret esse opportunas? *Cognovit bos possessorem suum, & asinus præsepe Domini sui; Israel autem me non cognovit, & populus meus non intellexit!* Afficere magis ac magis in sanctissimum Sacramentum, desideria vehementius, suspira frequentius, & semper cum Jobo dicas; *antequam comedam, suspiro.*

2. Macch. 9.

V. S. Greg. in l. 1. Reg. c. 2.

Is. 1.

Iob 10.

Videri possunt in 3. parte, duæ primæ hebdomadæ; necnon postremæ tres Fetiæ hebdomadæ 13.